

SAHİPSİZ FOTOĞRAF TEFRİKASI

ÜÇÜNCÜ HİKÂYE:

FUAYE GAZİNOSU'NDA

SON GECE

Numan Keser

- Ölüm; adresi hitaptan önce yazılmış bir mektuptur. Sarı zarfın içinde durmadan mekân değiştiren bu mektup elden ele, eşikten eşiğe geçer durur. Misafir olmaz, soru sordurmaz, otur soluklan biraz desen de durmaz, durdurulamaz. Zira ölüm hiç yorulmaz. Bu devridaimin içinde herkesin bir son günü vardır. Fakat bunu bilmeden yaşar insan. Bilsen yaşayamaz. Aklını yitirir, kendini kaybeder, korkudan titreyerek saatleri sayar dakika dakika. Olacak iş değildir son gününü bekleyerek yaşamak. İnsan insanlığını unuttur o korkuyla. Fakat Celâl unutmadı nasıl olduysa. Yüzüne söylenenlerin ağırlığı altında ezilmeden yaşamaya devam edebildi. Ta ki o delilik anına kadar. Bu onun güçlü bir insan olduğunun ispatı mıydı bilinmez ama delirmede Celâl, yitirmede aklını en başta.

Yüzünde okunması güç bir ifadeyle sapsağlam kuruldu masaya. Yağmur ha indi ha inecek, şehir sisli bir günle vedalaşmaya başlamış bile. Akşam oldu, gün bitti nihayet. Celâl oturduğu masada altıncı sigarasını yakmaya niyetlenmişken kendini durdurup “Bu kadar yeter, çok içtim.” dedi. Sonra aklına kalan günlerine biçilen gün sayısı gelince güldü. Kendini sigaradan sakınmak şu vaziyette büyük ahmaklık olacaktı çünkü. En fazla ne olabilir ki? Öldükten sonra hiç kimseye böyle bir fedakârlık için teşekkür de edilmez üstelik. Altıncı sigarasını da yaktı. Yüzünde yine o bilindik tebessümü vardı. Celâl her vaziyette gülmeyi çok güzel başarırdı. Gülmek ona pek yakışırdı.

Celâl oldum olası gülerdi zaten. Onu bir kez olsun somurturken gören olmamıştır. Bulunduğu her ortamda mutlaka ilgiyi üzerine çeken bir sıcaklığı, bu ilgiden içten içe zevk alan da bir fitratı vardı onun. Cazibesinin farkında olacak kadar zeki, bu cazibeyi kullanamayacak kadar da saftı. Birine kötülük ettiğini ne gören ne duyan vardı. Deliliği ancak kendine kadardı. Ötekine hiçbir zaman maraz olmamıştı, olmazdı. Herkesin içini ısıtan, en büyük sıkıntıları bile kolaylıkla rafa

kaldıran bir gülüşü vardı. Şen şakrak bir adamdı nihayetinde. Çok sevilir çok sayılırdı. Başka âlemden getirdiği bir ışığı vardı gözlerinin. Gözleriyle, gülüşüyle, sohbetiyle herkesin göz bebeği olmayı başarmıştı. Güzel adamdı Celâl. Ortadan biraz uzun boylu, yuvarlak yüzlü, kilolu denemeyecek kadar şekilli zayıf denemeyecek kadar da toplu bir hâli vardı. Şeytan tüyü dedikleri şey her daim saçında, omzunda, göğsünde olurdu onun. Bir masada ikna edip fikrine ortak edemeyeceği tek bir insan olmamıştı şimdiye dek. Tuhaf ve karşı konulamaz bir tınısı vardı sesinin bile. Etkisi altına alırdı hemen insanı Celâl. Direnmeyi imkânsız kılan bir tavır vardı. Yakışıklı denilemezdi belki ama pekâlâ sevimli ve cazibeli bir adamdı. Şimdiye kadar teklifini geri çeviren biri hiç olmamıştı. İsteddiği herkese kolaylıkla yakınlaşır, türlü aşk maceralarıyla da dilden dile dolaşırdı.

Üniversite bittikten sonra girdiği ilk banka sınavını kazanmış, vakit kaybetmeden mesleğine atılmıştı. Fakat onun esas hayatı mesai saatleri bittikten sonra başlardı. Rengârenk, şamatalı ve bir o kadar da gösterişli bir hayattı onunki. Tesadüf değildi bu. Bile isteye böyle bir hayat inşa etmişti kendine elleriyle. İşten çıkar çıkmaz bankanın yanındaki sokağa iner, eski dostu Bahtiyar'ın küçük dükkanına girer ve elbiselerini değiştirirdi. İçinde kendini cansız bir kukla gibi hissettiği takımları çıkarıp yerine ya deri siyah bir ceket ya da renkli bir kruzave giyip müdavimi olduğu mekânlardan birinde saza söze karışmak için can atardı. Zamanın çok ötesinde bir giyim tarzı vardı Celâl'in. Sürekli oradan buradan, yurt dışından, el altından kimsenin daha evvel görmediği gömlekler, ceketler, ayakkabılar ısmarlardı. Giyim kuşama harcadığı parayı biriktirseydi rahatlıkla orta hâlli küçük bir ev veyahut bir araba satın alırdı. Muhteşem de bir sesi vardı. Dinleyeni mest eden tınılarla, insanın içini ürperten nağmelerle kendine has bir şarkı söyleme biçimi vardı. Bu sebeple haftanın iki günü -banka yönetiminden gizli bir şekilde- Fuaye'de sahneye çıkardı. Elbette sahnede takma bir isim kullanır, tanınmamak için de sık sık şapkalı, abartılı aksesuarlar ve takma bir bıyık kullanırdı. Bıyık taktığın zaman Freddie Mercury'ye

benziyorsun diyerek latife eden arkadaşlarına her zaman iştirak eder onlardan daha fazla gülüp kocaman bir kahkaha patlatırdı. Yaşamayı severdi nihayetinde Celâl. Hayatı da bir oyun gibi yaşardı. Bir masada otururken sürekli arkadaşlarına bilmeceli sorular sorar zekalarını yoklardı. Kendi kendine zihninden çetrefil sorular hazırlar, hazırladığı bu esprili soruları arkadaşlarına sorup eğlenirdi. Celâl keyif alarak yaşamayı çok severdi.

Deniz vardı bir de. Celâl'in uzatmalı sevgilisi. Her yılın başında uçuk kaçık evlilik planları yapar, yıl ortası gelince yeşeren bahar dalları ile yemyeşil çimenlere uzanıp üzerlerine çöken tembellikle düğün tarihini sonbahara erteler, yaz gelince de yeni bir tatil rotası çizip evlilik planını bir sonraki yıla devşirirlerdi. Uzak bir ülkede, başka bir iklimde evlenmek istiyordu ikisi de. Deniz mizacıyla Celâl'in gölgesi gibiydi âdeta. Aynı canlılık, aynı keyif, aynı gülüş... Sanki birbirlerine eş yaratılmış gibiydiler. Benzer olmak kulağa hoş gelse de bazen bu aynılık ikisini de zorlardı. Zaman zaman sancılı bir ilişkiydi onlarınki ama ne olursa olsun birbirlerinden hiç kopmamışlardı. Hiçbir kavgayı uzatamazlardı. Birinden biri işi şakaya vurur, olmayacak bir gaf yapar ve beraber yerlere yatarak gülerlerdi. Sonra ne için kavga ettiklerini bile unutup birbirlerine kavganın sebebini sorarlardı. Bir fasıl da bu vaziyete gülüp kavgayı hepten unutulardı.

Oturduğu masada altıncı sigarasının da sonuna yaklaşan Celâl'in zihninde hâlâ doktorun söyledikleri yankılanıyordu. Ama bir taraftan da doktorun kulağındaki küçük maymunlu küpeleri hatırladıkça kendini alıkoyamıyor, eliyle ağzını kapatarak gülüyordu. "Saçmalama Celâl!" diyordu kendi kendine. "Birkaç aylık ömrün kalmış şurada, otur buna yan, bırak şu kadının küpelerini." Öleceğine dair aldığı haberden sonra Fuaye'nin ön bahçesinde otururken bile yine bir muzırlık peşindeydi Celâl. Maymunlu küpe... Olacak şey miydi Allah aşkına? Koskoca doktor. Nereden de bulmuştu o tuhaf küpeyi. Keşke Deniz de görseydi. Bu manzaraya beraber saatlerce gülebilirdiler. "Maymunlu küpeyi düşünme." "Maymunlu küpeyi düşünme." İçinden bunları tekrar ederken elinde olmadan bir kahkaha patlatıverdi Celâl.

-Ne gülüyorsun kendi kendine Celâl, nihayet kafayı yedin mi?

-Gülmek için illa bir sebep lazım size değil mi Istakoz?

-Ne dedin?

-Yok bir şey cicim, bak işine somurtmaya devam et sen.

-Aman be abi, her zaman gülecek hâlimiz yok ya!

-Gülme o zaman sen de koçum, derdin bu olsun.

Istakoz, Fuaye'nin en kıdemli garsonuydu. Kendini bildi bileli bu gazinoda çalışıyordu. Celâl'e takılmaya bayılır, sürekli Celâl ile uğraşırdı. Celâl ise Istakoz'un bu hâlleriyle eğlenir, onunla laf dalaşına girmeye bayılırdı. Fakat bugün bunun sırası değildi. Düşünmesi gereken daha önemli bir meselesi vardı. Alenen ölecekti. Doktor bunu sakınmadan söylemişti yüzüne.

-Akciğerlerinizi çok hoyrat kullanmışsınız Celâl Bey. Maalesef durum vahim. Bu ciğerlerle fazla bir vaktinizin kaldığını söyleyemem. Tedavi için de çok geç kalınmış. Bunca zaman kendinizi nasıl bu kadar ihmal ettiniz? Genceciksiniz üstelik.

“Doktorlar hep aynı.” diye düşündü Celâl. Ona göre bütün doktorlar çok sıkıydı. Zorlama bir ciddiyet, gereksiz bir resmiyet. Ne lüzum vardı buna. “Ne olsun istiyorsun yani Celâl, kadın sana ölüm haberini güle oynaya mı verseydi?” diye geçirdi içinden. Sonra kendine mâni olamayıp bir an bu diyalogun gerçekten güle oynaya gerçekleştiğini hayal etti. Doktor hanım harmandalı oynuyor, “Öleceksiniz Celâl Bey, öleceksiniz!” diyerek gülüyordu hayalinde. Celâl de dayanamayıp kadına eşlik ediyor, karşılıklı dizlerini yere vuruyorlar küçük odanın ortasında. Olacak şey mi? Olur mu olur neden olmasın? Bir kahkaha daha patlattı Celâl.

Sigarasını söndürürken karşıdan gelen Deniz’i görünce, kendine bir çekidüzen verdi. Toparlandı, bardağını, küllüğünü, sigara paketini düzeltti.

-Hoş geldin cicim.

-Hoş bulduk Celâlcim. Hayırdır, apar topar çıktım evden gündüz gözü başlamışsın keyfe acelen neydi kuzum?

-Otur otur, sana anlatacaklarım var.

-Anlat bakalım.

-Deniz kuşum, şu öksürüklerim vardı ya, geceleri uyutmayan.

-Eee?

-Doktora gittim. Tahliller, röntgenler falan...

-Evet, ne dedi doktor.

-Ölecekmişim.

-Ne?

-Basbaya, ölecekmişim işte.

-Celâl delirdin herhâlde, ne demek ölecekmişim! Hadi diyelim öleceksin, neden sırtıyorsun karşımda pişmiş kelle gibi?

-Ağlamak neyi değiştirecek Deniz? Tabii ki güleceğim.

-Bana deli derler ama billahi sen benden beter delisin. İnsan böyle bir haberi gülerek verir mi be adam.

Titreyen elleriyle sigarasını aradı Deniz. Birkaç saniye sürdü paketi çıkarması. Hızlıca bir sigara yaktı. Elleri daha da çok titriyordu şimdi.

Deniz Fuaye’nin sahibiydi. Celâl ile dostlukları üniversite yıllarına dayanıyordu. O zamanlar Fuaye’nin başında rahmetli Ertuğrul Bey vardı, Deniz’in üvey

babası. İkinci evliliğinde mutluluğu yakalayanlardandı Deniz'in annesi. Üstelik ilk kocası ölmeden evvel de adamın neyi var neyi yok kendi üstüne alacak kadar uyanık bir kadındı Sevim Hanım. Deniz üniversite son sınıftayken üvey babası vefat edince annesi lokalin başına geçmesi için günlerce dil döktü ona. Deniz'in hayalleri başkaydı ama annesine yenik düştü nihayetinde. Sevim Hanım'ın istediğini elde edemediği tek bir günü olmamıştı zaten hayatında. Ne yaptı etti okulu biter bitmez Deniz'i patron koltuğuna oturttu.

Sevim Hanım patronluk makamını Deniz'e devrettiğinden beri her gece uzun İtalyan sigarasını ağızlığına takar, locadan geleni gideni ve sahneyi seyrederdi. Özel misafirlerini de bu yarı loca yarı ofis odasında ağırlar, üçüncü bir bahar yaşamak saadetini arar dururdu. Deniz'in odası bu locanın yanındaydı hemen. Deniz gazonunun mâli işlerine bakar, çalışanlarla ilgilenir, gelip giden sanatçıların menajerleri ile irtibat kurar bir nevi halkla ilişkiler uzmanı gibi çalışırdı. Ekonomi mezunuydu Celâl gibi.

-Şu işi doğru düzgün anlat bakalım. Bırak boş lakırdıyı.

-Yahu daha düz nasıl söylenir bilmiyorum ki. Doktor az bir ömrün kalmış dedi suratıma.

-Olmaz öyle şey. Başka bir hekime daha görünelim. Kolay mı öyle canım, aa!

-İstersen gideriz kuzum.

-Gideceğiz, hatta hemen gideceğiz.

...

Deniz, Celâl'i doktor doktor gezdirdi bir müddet. Üç aşağı beş yukarı herkes aynı şeyleri söyledi yüzlerine. Durumu kabullenmekten başka çareleri kalmamıştı. Fakat ikisinin de fitratında hüzne yer yoktu. Başkaları olsa kararlar bağlayıp, günü geceyi zehrederdi kendine ama onlar en olağan hâlleri ile yaşamaya devam ettiler. Sanki vaziyette bir kötülük yokmuş gibi. Sanki Celâl hiç doktora uğramamış gibi. Üzeri örtülen gerçeğin ardından on beş gün geçmişti. Deniz ve Celâl nihayet evlilik kararını ciddiye almaya başlamış tarih belirliyorlardı.

-Nikahtan sonra İstanbul'a döndüğümüz zaman Papyon'a gidelim diyorum bizim takımla.

-Deniz delirdin herhâlde, Sevim Hanım bizi ne yapar biliyor musun? Kadının yüreğine mi indireceksin?

-Aman bırak Allah aşkına! Bari evlilik partimde istediğim mekânda eğleneyim. Kokuyorum cenazemiz bile Fuaye'den kaldırılacak.

-Yakın zamanda bir cenaze göreceğiz zaten aman diyeyim beni Fuaye'den kaldırmayın cicim.

-Celâl! Ne konuştuk seninle. Bu lakırdıları duymak istemiyorum. Sakın bir daha böyle bir espri yapma!

-Tamam tamam, gül diye söyledim.

-Ama gülmedim!

- Hadi gel, kostümüne bak İtalya'dan ısmarladığım saten gömleği görmelisin. Bu gece yine efsane bir sahne yapacağım.

Celâl'in sahnesi gerçekten dilden dile dolaşır olmuştu. Seçtiği şarkılarla, sahnedeki o kurumlu duruşuyla değme sanatçılara taş çıkarır, esprileriyle izleyenleri kırıp geçirirdi. Hele bir de misafirlere sataşması vardı ki bütün şakalarına iştahla gülen seyirciler keşke beni de görse, keşke bana da sataşsa diye dua ederdi. Celâl'in sahnesinde ön masalara oturmak biraz yürek isterdi. Ön masada oturanlar Celâl'in gazabına uğramadan gazinoyu terk edemezdi. Şöhreti gittikçe büyüdüğü için yakın bir zamanda Papyon'dan arayıp kendisine çok cazip bir maaşla sahne teklif edilmişti ama elbette Celâl bu teklifi duymazdan gelmişti. Zira Sevim Hanım'la ters düşmek şu hayatta isteyeceği en son şeydi.

Bir müddet gündüzleri banka, geceleri gazino telaşında sürüp gitti hayat. Fakat Celâl'in içinde bir yerlerde öyle derin bir boşluk peyda olmuştu ki ne yaparsa yapsın bu boşluğun sebebinin bulamıyor ve bu boşluğu hiçbir meşgale ile dolduramıyordu. Dışarıya ve özellikle Deniz'e karşı iyi olduğunu ispat etmeye çalışmaktan çok yorulmuştu. İlk başlarda tatsız bir şaka olarak karşıladığı hastalığı şimdi geceleri uykusunu kaçırarak bir maraz hâline gelmişti. Yalnız kaldığı zamanlarda durmadan düşünüyor, kafasında olmayacak senaryolar yazıyordu. "Ya sahnede ölürsem?", "Ya bankada da ölürsem?", "Allah'ım lütfen evimde al canımı.", "Ya olmayacak bir yerde yığılıp kalırsam?" Celâl düşünmekten yorgun düşünceye kadar bütün cümleleri "Ya..." diye başlıyordu.

Gündüzleri büyük bir ciddiyetle bankadaki işlerini yapıyor, geceleri en şahane hâli ile sahnenin tozunu attırıp herkesi eğlendiriyor, programdan sonra yakın arkadaşları ve Deniz'le beraber her zamanki masalarında güne bir cila atıp evine gidiyordu. Evin kapısını kapatır kapatmaz yüzündeki sahte maske sanki alenen ayaklarının dibine düşüyordu. Eve adım atar atmaz gerçek ruh hâli özgür kalıyor ve asık bir suratla pencereden dışarıyı seyrederek sigara içiyordu. Epeydir uyku da uyuyamaz olmuştu. "Oğlum Celâl ne oluyor sana böyle koçum? Sahiden ölmekten korktuğunu düşünceğim artık." diye kendisiyle konuşuyor, durumu hafifletmeye çalışıyordu. Fakat ne yaparsa yapsın yakın bir gelecekte ölecek olmanın şuuru, içten içe ruhunu kemiriyor ve onu belki daha da hasta ediyordu.

Vaziyeti ilk fark eden Deniz oldu elbette. Fakat Celâl ile bu konuşmayı yapmaktan hep kaçtı Deniz. Ona göre Celâl bilerek ve isteyerek bir oyun oynuyordu ve bu oyunu bozmak Celâl'e kötülük olacaktı. Geceleri eve gidince Celâl'in nasıl bir ruh hâline büründüğünü, dışarıdan bahtiyar bir adam gibi gözükse de içinde ne fırtınalar koptuğunu Deniz pekâlâ biliyordu nihayetinde. Ama bildiği bu gerçekleri hiçbir zaman Celâl'e hissettirmedi. Celâl'in oynadığı oyuna

mecburen eşlik etti. Ta ki Celâl'in evine geldiği zaman çöpteki ilaçları gördüğü güne kadar.

Deniz bir cumartesi günü kahvaltı için Celâl'e gitmeye karar verdi. Fırından taze ekmek almıştı, birkaç da domates. Kapıyı açtı ve içeri girdi. Anahtarı vardı ve Celâl'in uyuduğunu tahmin ettiği için kapıyı çalma gereği duymamıştı. Nitekim Celâl sahiden uyuyordu. Hemen mutfağa geçti Deniz, kahvaltıyı hazırlamaya koyuldu. Birkaç domates doğradıktan sonra kabukları çöpe atmak için pencerenin yanına doğru gitti. Kafasını eğip çöpleri tabaktan sıyrırken gözüne ilişen manzaraya evvela dikkat etmedi. Tezgâha dönüp peynirleri dilimlerken bir anda kafasında bir şimşek çaktı sanki. "Nasıl yani?" dedi ve hızlı adımlarla çöpe yöneldi. Domates kabuklarını elleriyle kenara ittikten sonra belki iki avucu dolduracak kadar bir ilacın çöpe atıldığını gördü. Bu da neyin nesiydi diye geçirdi içinden. "Lütfen tahmin ettiğim şey olmasın Allah'ım!" dedi ama manzaradaki mana o kadar açıktı ki durumu izah edecek başka bir ihtimal bulamadı Deniz. Büyük bir panikle Celâl'i uyandırdı.

-Celâl, uyan!

-Günaydın cicim, hoş geldin!

-Celâl, bir açıklama bekliyorum.

-Açıklama mı? Ne açıklaması?

-Dün gece bu evde ne oldu Celâl?

-Ne demek bu cicim, billahi seni aldatmadım!

-Saçmalama! Bunu kastetmediğimi biliyorsun. Çöpün içinde gördüğüm manzaranın bir açıklaması olmalı. Bana bunu anlatmanı istiyorum.

Celâl önce anlamadı. Birkaç saniye sonra "Lanet olsun." dercesine sağ elini yüzüne kapattı.

-Of Deniz!

-Celâl!

-Evet düşündüm. Evet niyet de ettim. Ama yapamadım gördüğün gibi. Ne var?

-Ne mi var? Ne mi var? Celâl, aklımı oynatacaktım, delirdin mi sen böyle bir şeyi nasıl düşünürsün?

-Deniz yıldızım, hadi bu konuyu kapatalım cicim. Bak buradayım. Bir yere gitmedim.

-Hiçbir yere gidemezsin zaten sahte Freddie!

Deniz oturma odasının penceresinin önünde içini çeke çeke ağladı bir müddet. Ne yaptıysa bu konuda Celâl'i konuşturamadı. Celâl bu konuyu bir daha açmak üzere kapattı ikisi adına da. Kendine de kızdı elbette. Geride böyle bir iz bırakmak ahmakçaydı. Gerçekten düşünmüştü bunu, gerçekten niyetlenmişti

de. Nerede, nasıl ve ne zaman geleceği belli olmayan bir sonu beklemektense kendi kendinin karar verdiği bir yerde ve zamanda ölümle kucaklaşmak bir an çok mantıklı gelmişti Celâl'e. Fakat hayal gerçekten daha hafiftir her zaman. Umduğu kadar cesur olmadığını anlayınca sınırları boşalan Celâl kocaman bir ses bırakarak yatağının ucuna oturup ağlamıştı evvela. Sonra da yere saçtığı ilaçları toplayıp çöpe atmıştı. O kadar hâlsizdi ki, ilaçları yok etmeyi akıl edememişti gecenin sonunda.

Celâl hastalık haberini almasının ardından geçen üçüncü ayın sonlarına doğru tamamen kendini bırakmaya başladı. Ani bir kararla istifasını verip bankadan kendini azat etti. Sevim Hanım'dan sağlık problemleri sebebiyle programını kaldırmasını rica etti ve hepten eve kapandı. O neşeli, şen şakrak adam gitti yerine ruh gibi bembeyaz yüzlü ve hüzünlü bir Celâl geldi. Bir zamanlar Celâl'in oynadığı oyunu devam ettirmek isteyen Deniz, hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya zorlansa da kendini, nafiyleydi. Celâl'de artık rol yapacak tâkat kalmamıştı.

Akşam yemeğini beraber yedikleri günlerden birinde, Deniz'in sürekli her şey yolundaymış gibi davranması Celâl'in canına tak etti. Artık bu yalana tahammülü kalmamıştı. Deniz;

-Celâl, bu yaz Ada'ya gitsek diyorum. Ne zamandır uğramadık. Vallahi çok özledim ada havasını, ne dersin dedi.

Celâl'in yüzüne hem alaycı hem de acı bir gülümseme yerleşti.

-Bu yaz... dedi.

-Evet hayatım, bu yaz.

-Deniz! Sen benimle dalga mı geçiyorsun?

-Ne münasebet Celâl? Neden dalga geçeyim seninle.

Celâl masa örtüsünü iki eliyle sıkıca kavradı önce. Yumruk olan ellerini sıkı bir müddet. Sonra alaşağı etti masayı. Deniz kıpırtısız bir vaziyette bir Celâl'e bir de yere saçılan yemeklere bakıyordu.

-Yeter! Yeter Deniz bıktım artık bu saçmalıklardan.

-Celâl, kendine gel lütfen, korkuyorum!

-Ben hiç korkmuyorum ama! Öleceğim, gebereceğim yakında ama hiç korkmuyorum biliyor musun?

-Celâl, konuşma böyle rica ediyorum.

-Git buradan!

-Celâl!

-Deniz hemen git buradan!

-Celâl bak...

-Deniz defol!

...

Deniz birkaç hafta gidemedi Celâl'e. Evin telefonuna cevap vermediği gibi kapıyı da açmadı Celâl. Öldüğünü düşünüp kapıya polisi ambulansı yığmasın diye de Deniz kapıya her geldiğinde ya bir öksürük sesi ile ya da alakasız bir plak cızırtısıyla sevgilisini hâlâ hayatta olduğuna ikna ederdi. Üçüncü haftanın sonunda Deniz de bu duruma alışmıştı artık. Her gün iki defa kapıyı çalıyor, Celâl'den hayatta olduğuna dair bir ses duyunca da usul usul geri dönüyordu. Sessiz ve hüzünlü bir iletişim şekli geliştirdi ikisinin arasında. Kapının eşliğine her gün yemek bırakıyordu Deniz. Celâl, Deniz gittikten sonra kapıyı aralayıp kolunu uzatarak sepeti içeri alıyor, içeri boşalttıktan sonra tekrar kapı eşliğine oturtuyordu sepeti. Her seferinde Celâl'in sevdiği yemekler, tatlılar olurdu sepetin içinde. Bir müddet bu vaziyet böyle devam edip durdu.

Yeni yıl yaklaşıyordu. Sevim Hanım Fuaye'de büyük bir parti tertip edecekti. Uzun uğraşların sonunda hatırı sayılır birkaç ismi de kadroya dahil etmişti. İki aydır dolup taşıyordu gazino. Fakat müdavimler büyük isimleri izleseler de hep Celâl'i sorup duruyordu. "Ferit Bey ne zaman geri dönecek?", "Ferit Bey'i izlemeyi çok özledik.", "Ferit Bey iyi mi?" gibi sorular, garsonlar aracılığıyla Sevim Hanım'ın odasına kadar yükseliyordu. Sahne adı Ferit, bir garip Ferit. Yıldızlı ceketleri, sahnedeki bütün ışıklardan daha parlak gözleri ve güzel sesi ile Fuaye'yi kasıp kavuran Ferit.

Deniz, bir akşam yemekleri hazırladıktan sonra Celâl'in kapısına sepetle beraber küçük bir mektup bırakmaya karar verdi. Zira Celâl kesinlikle konuşmuyordu onunla. Gerçek anlamda iletişime geçebilmek için Deniz'in tek çaresi buydu.

Celâl,

Talih başımıza fena bir çorap ördü ve örmeye de devam ediyor. Gerçeği inkâr etmek artık çocukluk olacak biliyorum. Fakat seni bir an bile tereddüt etmeden sevdiğimi biliyorsun değil mi? Yılbaşı yaklaşıyor, çok az kaldı Celâl. Fuaye'de herkes seni soruyor, herkes seni görmek istiyor. O gece büyük bir parti tertip edilecek. Büyük partiler sensiz olmaz biliyorsun. Sen gelmek istemeyebilirsin, sana kızmam. Israr da edemem sevgilim. Benim davetim sana değil Ferit'e. Sen eğer istemezsen gelme yine. Fakat Ferit'in gelmesine izin ver olmaz mı? Son bir defa... Son bir defa Celâl. Bunu en çok Ferit'e borçlusun. Son bir defa Ferit'i Fuaye'ye çıkar sevgilim.

Deniz.

Mektubu yazarken "Son bir defa..." demek "Son bir defa..." yazmak Deniz'in içine işlese de başka çaresi olmadığını biliyordu. Celâl'i ancak anladığı dille ve kendi silahıyla vurmak zorundaydı. Ancak böyle konuşursa Celâl'i ikna edeceğini bildiği için zor da olsa yazdı. "Son bir defa..."

...

Celâl masanın üzerine bıraktığı mektuba bakıyordu dalgın gözlerle. Sarı zarfının içinden çıkardığı mektup mekânını hiç değiştirmede günlerdir. Okuduğu gün bıraktığı gibi duruyordu masanın üzerinde öylece. Yılbaşı gelip çatmıştı, saat altıya geliyordu pencerede. Sokak lambasının cılız ışığı bir yanıp bir sönüyordu sessizce. Celâl bu ışığı bir an Fuaye'deki ışığa benzetti. Aylardır seyrettiği sokak lambası ilk defa ona farklı bir şeyi hatırlatmıştı. Sanki bir şey söyler gibi yanıp sönüyordu ışıık. Sanki bir derdi vardı.

Odasına gitti Celâl. “Son bir defa...” dedi. Kendi sesini işitmek hiç bu kadar tuhaf olmamıştı Celâl için. Aylar sonra ilk defa ağzından birkaç kelime dökülmüştü. Tekrarladı, “Son bir defa...” Dolabı açtı. Siyah bir gömlek seçti. Düğmelerini sabırla ve titizlikle ilikledi. Yıldızlı bir siyah ceket çekip aldı askıdan. Yakasına en sevdiği broşlardan birini ilişti. Siyah bir pantolon, siyah rugan ayakkabılar... Kendini aynada görünce irkildi önce. Özlemişti kendini çünkü. Alenen özlemişti Celâl ile Ferit'i. Banyoya gitti heyecanla. Saçlarına her zaman ki şeklini verdi. En bilindik kokusunu süründü. Oturma odasına geçip sesini açmak için birkaç egzersiz yaptı. Isıttı sesini iyice. Birkaç kalıp buz yedi daha da açılın diye sesi. Hiç olmadığı kadar güzel bir sesteki işittiği. Hazırdı. Bütün ışıkları söndürdü birer birer. Eviyle vedalaşır gibi bir hâli vardı. Kapıyı çekip sokağa çıkarken dilinde “Bir yangının külünü...” dilinde “Son bir defa...” vardı Celâl'in. Ferit mi? O çoktan Fuaye'ye gitmişti.